Kişi sevdiğiyle beraberdir

Saffet Bey: “Peygamber Efendimiz (asm), “Kişi sevdiğiyle berâber haşrolacaktır” hadisinin kaynağı nedir? Bu hadisi açıklar mısınız?”

Kişinin dünyada sevdikleriyle beraber olduğu gibi, âhirette de sevdikleriyle beraber olması Allah’ın hususî bir lütfudur. Zaten beşer olarak biz de bunu istiyoruz. Çünkü ancak sevdiklerimizle birlikte olduğumuzda mutlu olabiliyoruz, yüzümüzden tebessümler taşıyor. Sevdiklerimizden uzak olduğumuzda ise içimizi bir düşüncedir, bir kederdir, bir garipliktir, bir mutsuzluktur, bir keyifsizliktir alıp gidiyor. Beşer olarak sevdiklerimiz içinde yaşamak, sevdiklerimiz içinde gülmek, sevdiklerimiz içinde ağlamak, sevdiklerimiz içinde ölmek istemiyor muyuz? Acımızda, kıvancımızda, sevincimizde, düğünümüzde, derneğimizde hep sevdiklerimizi yanı başımızda görmek istemiyor muyuz? Öyle ki, başımız ağrıdığında sevdiklerimiz çare buluyor, dişimiz ağrıdığında sevdiklerimiz merhem oluyor, düştüğümüzde sevdiklerimiz elimizden tutuyor.

Hazret-i Âdem (as) yaratıldıktan hemen sonra, sevdiği bir eş olarak beraberinde Hazret-i Havvâ validemizin de yaratılmış olması ve ikisi arasında derhal sevgi, muhabbet ve ünsiyet var edilmiş olması ve ikisinin de gerçekten birbirini sevmesi insanoğlunun ne derece sevdikleriyle birlikte yaşama isteği ile dolu dolu yaratıldığını ve bu istekle yaşadığını gösterir. Cenâb-ı Hak da bu isteğe cevap olarak insanoğluna sevebileceği eşler, dostlar, ahbaplar ve arkadaşlar yaratmıştır. Madem sevdiklerimizi bize Cenâb-ı Hak ihsan etmiştir. Öyleyse onları Allah için sevmeliyiz. Onları Allah için sevdiğimizde, Cenâb-ı Hak ebedî âhiret hayatında da İnşaallah onları bize, bizi onlara ihsan eder. Nitekim Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur: “Ruhlar, sınıf sınıf toplanmış cemaatlerdir. Birbiri ile dünyada tanışmış ve birbirlerini sevmiş olan salih ruhlar, orada bir araya gelirler ve birbirlerini yine severler. Dünyada birbiri ile zıtlaşan, birbirini inkâr eden, birbirine muhâlif giden ve birbirini sevmeyenler ise, orada yine birbirlerine muhalif giderler, birbirlerini sevmezler ve birbirinin sınıfında da olmazlar.”1 Hiç şüphesiz sevgilerin başında Allah sevgisi gelir. Gerçek dostumuz Allah’tır. Gerçek sevdiğimiz Allah’tır. Nitekim sevebileceğimiz dostlar yaratmak sûretiyle, dost aynasında bize asıl kendi sevgisini gösteren Allah’tan başkası değildir. Sonra Resûlullah (asm) sevgisi gelir. Sonra Allah için

olmak şartıyla diğer insanların ve varlıkların sevgisi gelir. Peygamber Efendimiz (asm) buyurdu ki: "Şüphesiz Allah bir kulu sevdiği zaman Cebrâil'i (as) çağırır ve: "Ben falan kimseyi seviyorum. Sen de onu sev!" diye emreder. Cibrîl de onu sever. Sonra Cibrîl semâda seslenip, "Allah falan kimseyi seviyor. Siz de onu seviniz!" der. Hemen ardından gök ahâlisi de onu severler. Sonra yerdeki insanların gönüllerine o kimse hakkında Allah tarafından kabul ve sevgi konulur. Herkes onu sevmeye başlar."2 Enes bin Mâlik (ra) der ki: Bir adam geldi ve Resûl-i Ekrem Efendimiz'e (asm): "Yâ Resûlallah! Kıyâmet ne zaman kopacak?" dedi. Resûl-i Ekrem (asm): "Sen kıyâmet için ne hazırladın ki?" buyurdu. Adam: "Allah'ın ve Resûlünün (asm) sevgisini hazırlayabildim yâ Resûlallah!" diye cevap verdi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem (asm): "Muhakkak sen sevdiğinle berâbersin!" buyurdu. Enes (ra) der ki: "Biz İslâm'a girdikten sonra Hazret-i Peygamber'in (asm), "Sen sevdiğinle berâbersin!" sözünden dolayı duyduğumuz sevincin üstünde daha şiddetli bir sevinç duymadık. Ben, Allah'ı, Resûlünü, Ebû Bekir'i ve Ömer'i severim. Ben onların hayır işlerine benzer hayır ve ibâdet işlememiş olsam bile, onlara olan bu sevgim sebebiyle âhirette onlarla berâber olacağımı Allah'ın kerem ve inâyetinden umarım."3

Şüphesiz âhirette ve Cennette sevdiklerimizle berâber olmamız, onlarla aynı makamda bulunmamızı gerektirmez. Farklı makamlarda bulunduğumuz halde sevdiklerimizle berâber olabilmemiz mümkündür ve bu sırf Allah'ın bir lütfudur. Hazret-i Peygamber (asm) ile onu seven ümmetinin Cennette berâber olması mümkündür. Bu berâber oluş, Peygamber (asm) ile ümmetinin aynı makamda olduğunu elbette göstermez. Üstad Bedîüzzaman Said Nursî Hazretleri buna, aynı bahçede farklı görme ve işitme yeteneklerine sahip olan dostların, yetenek farklılıklarından dolayı zevklerinin de farklı olmasına rağmen bir yerde ve beraber bulunmalarının mümkün ve vâki olduğu misalini verir..4

Dipnotlar:

1- Müslim, Birr, 49,

2- Müslim, Birr, 48,

3- Müslim, Birr, 50,

4- Sözler, s. 460.